

groeipijn

de wereld heb ik met een handgebaar omgeslagen
zo ervaaarde ik een vereenzelviging met macht
als ik vandaag niet meer verderga
en morgen ook niet meer
dan stopt het verhaal voor mij te bestaan

ik liet sporadisch sporen van ezelsoren achter
waar een historisch hoogtepunt bijna werd bereikt
zullen de vellen grafeld zijn

ik heb gecompliceerde persoonlijkheden ontmoet
die laag na laag ontleed werden door mijn ogen
en aanmeerden op het eiland van mijn kortetermijngeheugen
daar vluchtig verbleven om dan weer ruimte te creëren
voor andere intrigerende bagagedragers

elke bladzijde deed mijn blik verruimen
liet me betaalbaar reizen naar mensgeschapen oorden
de sprekende beelden die tot leven kwamen in mijn verbeelding
groeiden met me mee zonder groeipijn te voelen
kerfden striemen die elkaar als waterwegen kruisten
in een evenwichtspunt en mijn vraag vervulden

ontsnappen aan de realiteit
een weerspiegeling van een theatrale scène
met meer bij- dan hoofdrollen
gespeeld door tijdgenoten die niet meer van de tijd genoten
ze vergaten wat het is om zich dood te vervelen
glazig naar de muren van de kamer te staren
ze moesten de prikkels van problemen wel voelen
om het plot beweeglijk te houden

het is pas bij de eerste verslonden pagina
dat mijn breinhonger kan worden gestild
en ik me kan wikkelen in de vertrouwdheid
van het thuiskomen

Gedicht uit Esohe Weyden, Tussentaal, Pelckmans, 2022.
Dit gedicht mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden
en niet verder worden verspreid.